

AGATA KRISTI

UBISTVO NA TERENU ZA GOLF

- Slučajevi Herkula Poarao -

*Preveo s engleskog:
Nikola Matić*

KONTRAST
Beograd, 2023

MOM MUŽU

*Koji deli moj entuzijazam za detektivske priče i kome sam
dužna za mnoge korisne savete i kritiku.*

Prvo poglavlje

SAPUTNICA

Verujem da postoji poznata anegdota o tome da je mladi pisac, rešen da početak svoje priče učini dovoljno silovitim i originalnim da privuče i prikuje pažnju i najblaziranijeg urednika, napisao sledeću rečenicu:

„Dovraga!”, rekla je vojvotkinja.”

Čudno je da ova moja priča otpočinje na skoro isti način. Samo što dama kojoj se oteo uzvik nije bila vojvotkinja.

Bio je to dan početkom juna. Obavio sam neke poslove u Parizu i vraćao se jutarnjom službom u London, gde sam još uvek delio sobe sa svojim starim prijateljem, belgijskim bivšim detektivom, Herkulom Poaroom.

Ekspres voz za Kale bio je neobično prazan – u stvari, u mom kupeu je bila samo još jedna putnica. Pomalo sam užurbano krenuo iz hotela i bio sam zauzet pokušajima da uverim sebe da sam uredno pokupio sav svoj prtljag, kada je voz krenuo. Do tada jedva da sam primetio svoju saputnicu, ali me je sada nasilno podsetila na činjenicu svog postojanja. Skočivši sa svog sedišta, spustila je prozor i isturila glavu, a trenutak kasnije ju je povukla nazad u kupe uz kratak i silovit uzvik: „Dovraga!”

Sad, ja sam staromodan. Žena, smatram, treba da bude ženstvena. Nemam strpljenja za modernu neurotičnu devojkicu koja džezira od jutra do mraka, puši kao lokomotiva i koristi jezik od koga bi i prodavačica ribe sa Bilingsgejta pocrvenela!

Podigao sam pogled, blago namršten, u lepo, drsko lice, prekriveno malim kicoški crvenim šeširom. Gusti grozd crnih kovrdža sakrivao je svako uvo. Procenio sam da ima nešto više

od sedamnaest godina, ali lice joj je bilo prekriveno puderom, a usne su joj bile nemoguće grimizne.

Nimalo postideno, uzvratila mi je pogled i napravila izražajnu grimasu.

„Joj meni, šokirali smo ljubaznog gospodina!”, iznela je zapažanje zamišljenoj publici. „Izvinjavam se zbog svog jezika! Veoma neženstven, i sve to, ali, o, gospode, ne da ima razloga za to! Znete li da sam izgubila jedinu sestru?”

„Stvarno?”, rekoh ljubazno. „Vrlo nesrećno.”

„On ne odobrava!”, primetila je gospođica. „On uopšte ne odobrava – ni mene, ni moju sestru – ovo drugo nije fer, jer je nije video!”

Otvorio sam usta, ali me je preduhitrila.

„Ne morate dalje objašnjavati! Niko me ne voli! Otići ću u baštu i ješću crve! Buu-huu. Shrvana sam!”

Zavukla se iza velikih francuskih komičnih novina. Kroz minut ili dva video sam njene oči kako krišom vire preko vrha. Ma koliko se trudio, nisam mogao a da se ne nasmejem, a za minut je ona bacila novine u stranu i prasnula u veseo smeh.

„Znala sam da niste takva džukela kao što izgledate”, povikala je.

Njen smeh je bio toliko zarazan da nisam mogao a da se ne pridružim, iako mi se nije dopala reč „džukela”.

„Eto! Sada smo prijatelji!”, izjavila je vragolanka. „Recite da vam je žao zbog moje sestre...”

„Očajan sam!”

„Dobar dečko!”

„Dozvolite mi da završim. Hteo sam da dodam da, iako sam očajan, mogu dobro da podnesem njeno odsustvo.” Blago sam se poklonio.

Ali ova najnedokučivija devojka se namrštila i odmahнула glavom.

„Prekinite. Više volim štos ’dostojanstvenog neodobravanja’. O, vaše lice! ’Nije jedna od nas’, pisalo je na njemu. I bili ste blizu

– mada, imajte na umu, danas je to prilično teško reći. Ne može svako da razlikuje damu iz polusveta i damu iz visokog društva. Eto sad, verujem da sam vas ponovo šokirala! Vas su iz duboke šume iskopali, jesu, jesu. Nije da mi to smeta. Ne bi nam škodilo ni još par vaše sorte. Samo mrzim momka koji postane drzak. To me ljuti.”

Energično je odmahнула glavom.

„Kakvi ste kada ste ljuti?“, raspitao sam se sa osmehom.

„Prava mala đavolica! Nije me briga ni šta pričam, ni šta radim! Jednom sam zamalo zatukla nekog momka. Da, stvarno. I on bi to zaslužio.”

„Pa”, preklinjao sam, „nemojte se ljutiti na mene.”

„Neću. Sviđate mi se – još od prvog trenutka kada sam vas ugledala. Ali, izgledali ste tako neodobravajuće da nisam ni pomislila da ćemo da se sprijateljimo.”

„Pa, jesmo. Recite mi nešto o sebi.”

„Ja sam glumica. Ne – ne onakva kakva mislite. Na daskama sam od svoje šeste godine – prevrtala sam se.”

„Izvinite”, rekao sam zbunjeno.

„Zar niste nikad videli decu akrobate?”

„Oh, razumem!”

„Rođena sam u Americi, ali sam većinu svog života provela u Engleskoj. Sada imamo novu predstavu...”

„Mi?”

„Moja sestra i ja. Malo pesme i plesa, i malo čavrljanja, i malo ubačenih starih finti. To je sasvim nova ideja, i pogodi ih svaki put. Biće para od toga...”

Moja nova poznanica se nagnula napred i govorila brbljivo, ali mnogi njeni pojmovi bili su mi prilično nerazumljivi. Ipak, otkrio sam da pokazujem sve veće interesovanje za nju. Činila se kao tako neobična mešavina deteta i žene. Iako savršeno osveščena i sposobna, kako je to izrazila, za brigu o sebi, ipak je bilo nečeg čudno prostodušnog u njenom stavu prema životu i njenom svesrdnoj odlučnosti da „čini dobro”.

Prošli smo kroz Amijen. Ime je probudilo mnoga sećanja. Činilo se da moja saputnica intuitivno zna šta mi je na umu.

„Mislite na Rat?”

Klimnuo sam glavom.

„Pretpostavljam da ste prošli?”

„Prilično dobro. Jednom sam bio ranjen, a posle Some su me poslali u punu invalidsku. Sada sam nekakav privatni sekretar poslanika.

„Opa! Za to trebaju vijuge!”

„Ne, ne trebaju. Zapravo ima užasno malo posla. Obično mi treba samo par sati svakog dana. I to je dosadan posao. U stvari, ne znam šta bih radio da nemam nešto drugo na šta mogu da se oslonim.”

„Nemojte reći da sakupljate bube!”

„Ne. Delim prostor sa veoma interesantnim čovekom. On je Belgijanac – bivši detektiv. Radi kao privatni detektiv u Londonu i odlično mu ide. On je zaista divan mali čovek. Iznova i iznova je pokazao da je u pravu tamo gde je zvanična policija zakazala.”

Moja saputnica je slušala razrogačenih očiju.

„Kako je to samo interesantno. Ja prosto obožavam zločine. Idem na sve misterije u bioskopima. A kada se dogodi ubistvo, prosto proždirem svaki članak u novinama.”

„Sećate li se slučaja Stajls?”, pitao sam.

„Da vidim, da li je to starica koja je otrovana? Negde dole u Eseksu?”

Klimnuo sam glavom.

„To je bio Poarooov prvi veliki slučaj. Bez sumnje, da nije bilo njega, ubica bi se izvukao nekažnjen. Bio je to divan primer detektivskog posla.”

Zagrejao sam se za temu i prešao preko glavnih aktera afere, polako se krećući do trijumfalnog i neočekivanog raspleta.

Devojka je slušala očarano. U stvari, bili smo toliko zaokupljeni da nismo ni primetili da je voz već ušao na stanicu Kale.

Obezbedio sam nekoliko nosača, i spustili smo se na peron. Moja saputnica je pružila ruku.

„Zbogom, i ubuduće ću bolje paziti na svoj jezik.”

„Oh, ali sigurno ćete mi dozvoliti da se brinem o vama na brodu?”

„Možda nećemo biti na brodu. Moram da vidim da li se ona moja sestra ipak igde ukrčala. Ali, svejedno hvala.”

„Oh, ali ćemo se ponovo sresti, sigurno? Zar mi nećete reći ni svoje ime?”, povikao sam, dok se ona okretala.

Pogledala je preko ramena.

„Pepeljuga”, rekla je i nasmejala se.

Ipak, nisam ni znao kada i kako ću ponovo videti Pepeljugu.

Drugo poglavlje

MOLBA ZA POMOĆ

Bilo je pet minuta posle devet kada sam sledećeg jutra ušao u našu zajedničku dnevnu sobu na doručak. Moj prijatelj Poaro, tačan u minut kao i obično, upravo je tapkao ljusku svog drugog jajeta.

Ozario se kada sam ušao.

„Dobro ste spavali, da? Oporavili ste se od tako strašnog prelaza kanala? Čudo je, skoro ste tačni jutros. *Pardon*, ali vaša kravata nije simetrična. Dozvolite da je preuredim.”

Na drugom mestu sam već opisao Herkula Poaroa. Izvanredan mali čovek! Visina sto šezdeset i dva i po centimetra, jajolika glava povučena malo na stranu, oči koje su sijale zeleno kada je bio uzbuđen, kruti vojnički brkovi, strahovito dostojanstveno držanje! Bio je uredan i kicoškog izgleda. Za urednost bilo koje vrste imao je apsolutnu strast. Malog čoveka je mučilo da vidi krivo postavljen ukras, ili zrnice prašine, ili blagu neurednost u odevanju, sve dok nije mogao da primiri svoja osećanja rešavanjem stvari. „Red” i „Metod” su bili njegovi bogovi. Imao je određeni prezir prema opipljivim dokazima, kao što su otisci stopala i pepeo od cigareta, i tvrdio je da, uzeti sami, nikada neće omogućiti detektivu da reši problem. Zatim bi sa apsurdnom nadmenošću lupnuo po glavi u obliku jajeta i sa velikim zadovoljstvom primetio: „Pravi posao, radi se *iznutra*. *Male sive ćelije* – zapamtite uvek male sive ćelije, *mon ami*.”

Seo sam na svoje mesto i dokono primetio, odgovarajući na Poaroorov pozdrav, da se jednočasovni prelaz kanala od Kalea do Dovera teško može udostojiti epiteta „strašan”.

„Da li je nešto zanimljivo stiglo poštom?”, pitao sam.

Poaro je nezadovoljno odmahnuo glavom.

„Još nisam pregledao svoja pisma, ali ovih dana ne stiže ništa zanimljivo. Veliki zločinci, zločinci metoda, oni ne postoje.”

Malodušno je odmahnuo glavom, a ja sam počeo da urlam od smeha.

„Razvedite se, Poaro, sreća će se promeniti. Otvorite svoja pisma. Koliko znate, na horizontu će se možda promoliti veliki slučaj.”

Poaro se osmehnuo, uzeo lepi mali otvarač za pisma kojim je otvarao svoju prepisku i presekao vrhove nekoliko koverti koje su ležale pored njegovog tanjira.

„Račun. Još jedan račun. To je što postajem ekstravagantan u starosti. Aha! Poruka od Džapa.”

„Da?” Naćulio sam uši. Inspektor Skotland Jarda nas je više puta uputio na zanimljive slučajeve.

„On mi se samo zahvaljuje (na svoj način) za malo opažanje povodom slučaja Aberistvit kojim sam uspeo da ga pošaljem na pravi put. Oduševljen sam što sam mu bio na usluzi.”

Poaro je nastavio mirno da čita svoju prepisku.

„Predlog da držim predavanje našim lokalnim Izviđačima. Grofica od Forfanoka će mi biti zahvalna ako je budem posetio. Još jedno izgubljeno psetance, bez sumnje! A sada, poslednje. Ah – ”

Podigao sam pogled, brzo primetivši promenu tona. Poaro je pažljivo čitao. Minut kasnije bacio mi je list papira.

„Ovo je neobično, *mon ami*. Pročitajte sami.”

Pismo je napisano na stranoj vrsti papira, masnim i karakterističnim rukopisom:

Vila Ženevjev,
Merlinvil sur Mer,
Francuska

Dragi gospodine, – Potrebne su mi usluge detektiva i, iz razloga koje ću vam navesti kasnije, ne želim da zovem zvaničnu policiju. Čuo sam za vas sa više strana i svi izveštaji pokazuju da niste samo čovek očiglednih sposobnosti, već i onaj

koji ume da bude diskretan. Ne želim da prenosim pojedinosti poštom, ali, zbog tajne koju posedujem, u svakodnevnom sam strahu za svoj život. Uveren sam da je opasnost neminovna, i zato vas molim da ne oklevate u prelasku u Francusku. Poslaću kola da vas dočekaju u Kaleu, ako me pozovete kada stignete. Biću vam zahvalan ako napustite sve slučajeve koje trenutno imate i posvetite se isključivo mojim interesima. Spreman sam da platim svaku potrebnu nadoknadu. Vaše usluge će mi verovatno biti potrebne tokom dužeg vremenskog perioda, jer će možda biti potrebno da odete u Santijago, gde sam proveo nekoliko godina svog života. Neće mi predstavljati problem da sami navedete svoj honorar.

*Još jednom vas uveravam da je stvar hitna.
S poštovanjem,
P. T. Reno.*

Ispod potpisa nalazio se na brzinu naškraban red, gotovo nečitak: „Zaboga, dodite!”

Puls mi je bio ubrzan dok sam vraćao pismo Poarou. „Najzad!” rekao sam. „Eto nečeg izrazito neobičnog.” „Da, zaista”, rekao je Poaro meditativno. „Ići ćete, naravno”, nastavio sam.

Poaro klimnu glavom. Duboko je razmišljao. Konačno se činilo da se odlučio i bacio je pogled na sat. Lice mu je bilo veoma ozbiljno.

„Vidite, prijatelju, nema vremena za gubljenje. Kontinental ekspres polazi sa stanice Viktorija u 11 sati. Ne uznemiravajte se. Ima dosta vremena. Možemo ostaviti deset minuta za diskusiju. Poći ćete sa mnom, *n'est-ce pas?*”

„Pa – ”

„Sami ste mi rekli da niste potrebni vašem poslodavcu u narednih nekoliko nedelja.

„Oh, to je u redu. Ali, taj gospodin Reno snažno nagoveštava da je njegov posao privatian.”

„Ta-ta-ta! Ja ću se brinuti za gospodina Renoa. Inače, čini mi se da znam to ime?”

„Postoji jedan poznati južnoamerički milioner. Njegovo ime je Reno. Ne znam da li bi to mogao da bude isti čovek.”

„Bez sumnje. To objašnjava pominjanje Santijaga. Santijago je u Čileu, a Čile je u Južnoj Americi! Ah, pa fino napredujemo! Primitili ste *post scriptum*? Kako vam se to činilo?”

Razmotrio sam.

„Očigledno se držao sabranim dok je pisao pismo, ali mu je na kraju pukla samokontrola i, ponesen trenutkom, nažvrljao je te četiri očajničke reči.”

Ali moj prijatelj je energično odmahnuo glavom.

„Vi ste u grešci. Vidite li da je, dok je mastilo potpisa skoro crno, ono na *post scriptumu* prilično bledo?”

„Pa?” rekao sam, zbunjen.

„*Mon Dieu, mon ami*, pa, koristite svoje male sive ćelije. Zar nije očigledno? Gospodin Reno je napisao svoje pismo. Zatim ga je, ne osušivši ga prvo upijačem, pažljivo ponovo pročitao. Onda je, ne impulsivno već namerno, dodao te poslednje reči i prešao upijačem preko papira.”

„Ali, zašto?”

„*Parbleu!* Tako da bi na mene proizvelo efekat koji je proizvelo na vama.”

„Šta?”

„*Mais oui* – da osigura da ću doći! Ponovo je pročitao pismo i bio nezadovoljan. Nije bilo dovoljno jako!”

Zastao je, a onda tiho dodao, oči su mu sijale onim zelenim svetlom koje je uvek ukazivalo na unutrašnje uzbuđenje:

„I tako, *mon ami*, pošto je taj *post scriptum* dodat, ne impulsivno već trezveno, hladnokrvno, hitnost je veoma velika i moramo doći do njega što je pre moguće.”

„Merlinvil”, promrmljao sam zamišljeno. „Čuo sam za to mesto, mislim.”

Poaro klimnu glavom.

„To je malo, tiho mesto – ali šik! Nalazi se na pola puta između Bulonja i Kalea. Gospodin Reno ima kuću u Engleskoj, pretpostavljam?”

„Da, da na Ratland Gejtu, koliko se sećam. Takođe i veliko imanje na selu, negde u Hertfordširu. Ali, ja stvarno znam jako malo o njemu, on skoro uopšte nije društveno aktivan. Verujem da ima znatna južnoamerička ulaganja u Sitiju i da je većinu svog života proveo u Čileu i Argentini.”

„Pa, sve detalje ćemo čuti od samog gospodina. Hajde, spakujmo se. Svaki po mali kofer, a onda taksi do stanice Viktorija.”

U jedanaest sati smo krenuli sa stanice Viktorija ka Doveru. Pre nego što smo krenuli, Poaro je poslao telegram gospodinu Renou u kom je bilo vreme našeg dolaska u Kale.

„Iznenaden sam što niste uložili u nekoliko bočica nekog leka za morskbu bolest, Poaro”, primetio sam zlobno, dok sam se prisećao našeg razgovora za doručkom.

Moj prijatelj, koji je nervozno čitao vremensku prognozu, okrenuo mi je prekorno lice.

„Da li ste zaboravili najodličniji metod Lavergjea? Njegov sistem, ja ga uvek praktikujem. Čovek balansira, ako se sećate, okrećući glavu sleva nadesno, udišući i izdišući, brojeći do šest između svakog daha.”

„Hm”, odvratio sam. „Bićete prilično umorni od balansiranja i brojanja do šest dok stignete u Santijago, ili Buenos Ajres, ili gde god da se na kraju budete iskrcali.”

„*Quelle idée!* Vi mislite da ću ja otići u Santijago?”

„Gospodin. Reno to nagoveštava u svom pismu.”

„On ne poznaje metode Herkula Poaroa. Ja ne trčim tamo-vamo, putujem i uznemirujem se. Moj posao se obavlja iznutra – *odavde* –”, značajno se potapšao po čelu.

Kao i obično, ova primedba je probudila moju volju za raspravom.

„Sve je to u redu, Poaro, ali mislim da vam je prešlo u naviku da previše prezirete određene stvari. Otisak prsta je ponekad dovodio do hapšenja i osude ubice.”

„I bez sumnje je obesio više od jednog nevinog čoveka”, suvo je primetio Poaro.

„Ali, sigurno je proučavanje otisaka prstiju i stopala, pepela od cigareta, različitih vrsta blata i drugih tragova koji uključuju minuciozno opažanje detalja – sve od vitalnog značaja?”

„Pa, svakako. Nikad nisam rekao drugačije. Treniran posmatrač, stručnjak, bez sumnje je koristan! Ali ostali, Herkuli Poaroi, oni su iznad stručnjaka! Njima stručnjaci donose činjenice, njihov posao je metoda zločina, njegova logička dedukcija, pravilan red i poredak činjenica; pre svega, istinska psihologija slučaja. Lovili ste lisice, zar ne?”

„Malo sam lovio, s vremena na vreme”, rekao sam, prilično zbunjen tom naglom promenom teme. „Zašto?”

„*Eh bien*, taj lov na lisicu, trebaju vam kućici, zar ne?”

„Lovački psi”, nežno sam ispravio. „Da, naravno.”

„Ali, ipak”, Poaro je mahnuo prstom prema meni. „Niste sišli sa konja i trčali zemljom mirišući nosom i izgovarajući glasno 'Av, av'?”

Uprkos sebi, neumereno sam se smejavao na to. Poaro je zadovoljno klimnuo glavom.

„Tako. Prepuštate k-lovačkim psima posao lovačkih pasa. Ipak, zahtevate da ja, Herkul Poaro, učinim sebe smešnim tako što ću leći (verovatno na vlažnu travu) da proučavam hipotetičke otiske stopala, i da sakupljam pepeo od cigareta

kada ne raspoznajem jedno od drugog. Setite se misterije Plimut ekspresa. Dobri Džap je otišao da izvrši pregled železničke pruge. Kada se vratio, ja sam, bez napuštanja svog stana, mogao da mu kažem tačno šta je pronašao.”

„Dakle, vi ste mišljenja da je Džap gubio vreme.”

„Nikako, pošto su njegovi dokazi potvrdili moju teoriju. Ali, *ja* bih gubio vreme da sam *ja* otišao. Isto je i sa takozvanim 'stručnjacima'. Setite se svedočenja rukopisa u slučaju Kevendiš. Ispitivanje tužioca rezultuje svedočenjem o sličnostima, odbrana iznosi dokaze da pokaže različitost. Jezik je veoma tehnički. A rezultat? Ono što smo svi znali na prvom mestu. Rukopis je veoma ličio na rukopis Džona Kevendiša. A psihološki um se suočava sa pitanjem 'Zašto?' Zato što je zapravo bio njegov? Ili zato što je neko želeo da mislimo da je njegov? Ja sam odgovorio na to pitanje, *mon ami*, i odgovorio sam tačno.”

I Poaro se, nakon što me je efektivno učutkao, ako ne i ubedio, zadovoljno zavalio.

Na brodu sam znao da ne ometam samoću svog prijatelja. Vreme je bilo predivno, a more glatko kao poslovično staklo, tako da nisam bio iznenađen kada mi se na iskrcavanju u Kaleu pridružio nasmejani Poaro. Spremalo nam se razočaranje, jer nijedan auto nije poslat da nas dočeka, no Poaro je to pripisao kašnjenju njegovog telegrama.

„Unajmićemo auto”, rekao je veselo. I, nekoliko minuta kasnije, škripali smo i tresli se u najrashodovanijem automobilu koji je ikada bio ponuđen za iznajmljivanje, u pravcu Merlinvila.

Moje raspoloženje je bilo na vrhuncu, ali moj mali prijatelj me je ozbiljno posmatrao.

„Vi ste ono što Škotski narod zove 'fej', Hejstingse. Sluti na katastrofu.”

„Gluposti. U svakom slučaju, ne delite moja osećanja.”

„Ne, ali se bojim.”

„Čega se bojite?”

„Ne znam. Ali imam predosećaj – jedan je *ne sais quoi!*”

Govorio je tako ozbiljno da sam svejedno bio impresioniran.

„Imam osećaj”, rekao je polako, „da će ovo biti velika afera – dug, nezgodan problem koji neće biti lako rešiti.”

Pitao bih ga dalje, ali upravo smo stizali u gradić Merlinvil, i usporili smo da pitamo za put do vile Ženevjev.

„Pravo, msje, kroz grad. Vila Ženevjev je oko kilometar na drugoj strani. Ne možete je promašiti. Velika vila sa pogledom na more.”

Zahvalili smo se na informaciji i krenuli dalje, ostavljajući grad iza sebe. Račvanje na putu izazvalo je drugo zaustavljanje. Jedan seljak je gazio prema nama, a mi smo čekali da nam priđe da ponovo pitamo za put. Mala vila se nalazila tačno uz put, ali je bila premala i previše oronula da bi bila ona koju tražimo. Dok smo čekali, kapija se otvorila i kroz nju je izašla devojka.

Seljak je sada prolazio pored nas, a vozač se nagnuo sa svog mesta i potražio uputstva.

„Vila Ženevjev? Samo nekoliko koraka uz ovaj put desno, msje. Mogli biste da je vidite da nije bilo krivine.”

Šofer mu se zahvalio i ponovo upalio auto. Moje oči bile su fascinirane devojkom koja je i dalje stajala, s jednom rukom na kapiji, i posmatrala nas. Ja sam poštovalac lepote, a to je bila lepotica pored koje niko ne bi mogao da prođe, a da je ne primeti. Veoma visoka, proporcija mlade boginje, njena nepokrivena zlatna glava blistala je na sunčevoj svetlosti. Zakleo bih se da je jedna od najlepših devojaka koje sam ikada video. Dok smo skretali uz neravni put, okrenuo sam glavu da pogledam za njom.

„Boga mu poljubim, Poaro”, uzviknuo sam, „jeste li videli onu mladu boginju?”

Poaro je podigao obrve.

„*Ça commence!*”, promrmljao je. „Već ste videli boginju!”

„Ali, svega mu, zar nije bila?”

„Možda. Nisam primetio tu činjenicu.”

„Sigurno ste primetili nju?”

„*Mon ami*, dvoje ljudi retko vidi istu stvar. Vi ste, na primer, videli boginju. Ja...” Oklevao je.

„Da?”

„Video sam samo devojku nervoznih očiju”, reče Poaro ozbiljno.

Ali u tom trenutku smo se zaustavili pred velikom zelenom kapijom, i, istovremeno, obojica ispustili uzvik. Pred njim je stajao imponozantan *sergent de ville*. Podigao je ruku da nam zabrani put.

„Ne možete proći, gospodo.”

„Ali, želimo da vidimo gospodina Renoa”, povikao sam. „Imamo zakazano. Ovo je njegova vila, zar ne?”

„Da, gospodine, ali...”

Poaro se nagnuo napred.

„Ali, šta?”

„Gospodin Reno je jutros ubijen.”